

154. איגרת אל הנשיא אנואר סאדאת

ירושלים, 9 ביוני 1981 (תרגום מאנגלית)

טודי

הנשיא סאדאת היקר,

את המכתב הראשון על אודות המאורע האחרון כתבתי אל הנשיא רייגן ואת השני אני כותב אליך.

סדאם חוסיין ('האכזרי יותר מקדאפי') תכנן לפתח, בעיקר בעזרת צרפת, כמה פצצות אטום מהסוג שהוטל על הירושימה. לאחר מכן היה יכול לנסות להכניע את ישראל ולהורידה על ברכיה או להשמיד את תושביה ואת מערכות התשתית שלה. שלוש פצצות מסוג זה היו גורמות לנו 600,000 אבדות בנפש, מספר שבמונחים מצריים היה עומד על למעלה משמונה מיליון אזרחים. האם הייתה מצרים יכולה לעמוד מנגד במקרה כזה? גם ישראל, בדומה למצרים, לא יכלה. היה עלינו לפעול לפני שהכור ייעשה חם, דבר שהיה צפוי להתרחש, על פי המידע המהימן ביותר שברשותנו, ביולי או לכל המאוחר בספטמבר השנה (אתמול שודרה בחדשות ידיעה שנאמר בה כי הכור היה עשוי להיכנס לפעולה בעוד שבועיים בלבד).

עכשיו ברור לכל אדם בעל רצון טוב כי זו הייתה הדקה התשעים מבחינתנו, כדי למנוע סכנת מוות לעמנו. אילו היה הכור נעשה חם ונכנס לפעולה לא היינו יכולים עוד לעשות דבר בעניין שכן בנסיבות כאלה 'פתיחה' שלו הייתה משחררת גל איום של קרינה רדיואקטיבית קטלנית מעל בגדאד, עם מאות אלפי נפגעים בקרב תושביה התמימים של הבירה העיראקית. כשלעצמי, לעולם לא הייתי מעז לקבל החלטה שכזאת, ואינני סבור שמי מעמיתי היה עשוי לתמוך בהצעה מעין זו. במקרה כזה לא הייתה נותרת בידנו הבררה אלא לשבת ללא מעש למשך תקופה בת שנתיים עד ארבע שנים, עד סדאם חוסיין היה מכין את שלוש או ארבע או חמש פצצות האטום שלו.

אדוני הנשיא, תיאור זה פשוט הוא, אך עובדתי. עשינו את חובתנו כדי להגן על עמנו ולמנוע פורענות שתתרגש על ארצנו, וכך נעשה גם בעתיד אם יתעורר הצורך בכך, כה יעזרני אלוהים.

ברשותך, אני מצרף את ההודעה הרשמית שלנו. אנא קרא אותה, היא קצרה ומסבירה רבות.

עליזה עדיין מאושפזת בבית החולים אך הרגשתה השתפרה הרבה. הייתי מוטרד עמוקות, שכן הרופאים חשדו כי עברה שבץ מוחי. כעת השיפור גדול והחרדה הגדולה מתפוגגת והולכת. בעזרת השם היא תחזור הביתה בקרוב. עליזה מצטרפת אליי ושנינו יחד שולחים את איחולינו לך ולגברת ג'יהאן.

שלך בנאמנות ובכבוד,

מנחם בגין